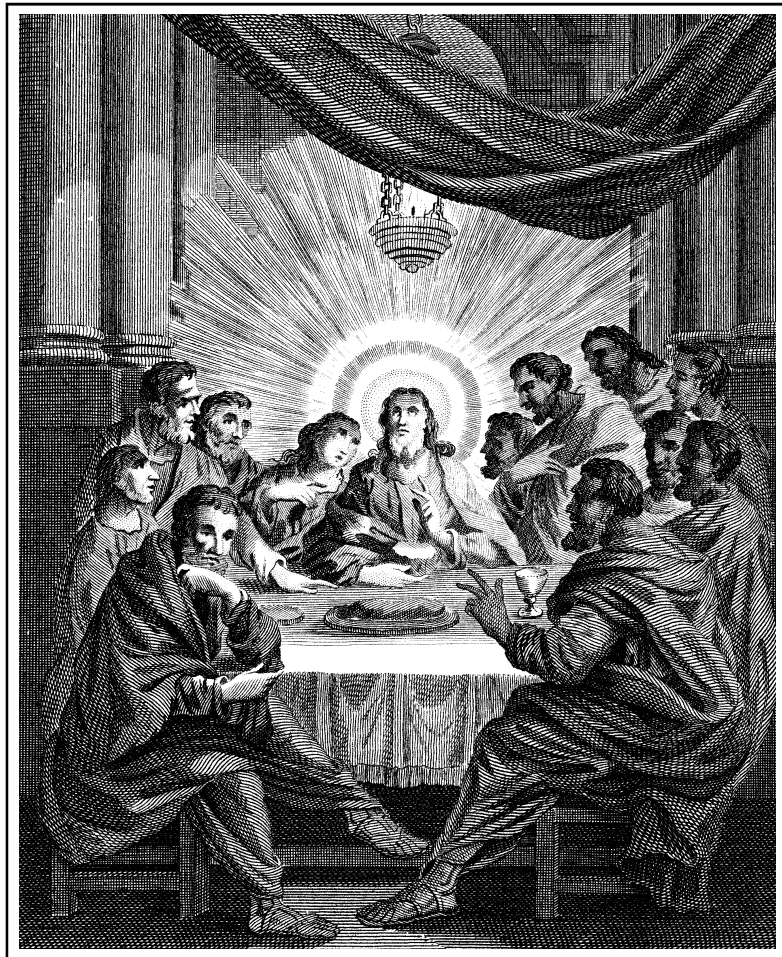

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Wright, Paul, 1785: Poslední večeře ●

Únor 2012

„Všecko je dovoleno“ – ano, ale ne všecko prospívá. „Všecko je dovoleno“ – ano, ale ne všecko přispívá ke společnému růstu. **1. Korinským 10,23**

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé.

V době své rekonvalescence jsem se znovu ponořil do díla apoštola Pavla a do jeho interpretace. Musím přiznat, že mě tento muž stále znovu fascinuje i dráždí. A tak jsem si znovu pročítal texty kapitol 9-11 epištoly do Říma a snažil se pochopit, co se skrývá za větami, které mě tak popouzí. „Smilovává se tedy, nad kým chce, a koho chce, činí zatvrzelým.“ Ř 9,18. A já se přidál k jednomu vykladači, který se přiznal, že v průběhu dialogu těchto kapitol jsou jeho sympatie často spíš na straně Pavlova hypotetického protivníka.

A tak jsem četl a četl a hledal odpověď na své znechucení. A najednou se mi před očima objevil člověk, který má hodně co říct nejen mě. Neskladný člověk. On dost dobře nemůže být uhlazený, když se rozhodl bojovat PROTI predestinaci. Takové, která byla určena správným narozením, vlastnictvím vědomí, jak správně žít, aby lidský život měl budoucnost. Aby patřil Bohu.

Pavel obdivoval úsilí o takový život. „Bratří, toužím z celého srdce a modlím se k Bohu, aby Izrael došel spásy. Vždyť jim mohu dosvědčit, že jsou plni horlivosti pro Boha, jenže bez pravého poznání.“ Ř 10,1-2. Ale apoštol byl přesvědčený, že Kristův kříž a vzkříšení otevírá život před Boží tváří pro všechny. „Vždyť Kristus je konec zákona, aby spravedlnosti došel každý, kdo věří.“ Ř 10,4. Tedy žádné podmínky – pouze přijmout Boží milost, která je tu nabízena. „Nezáleží tedy na tom, kdo chce, ani na tom, kdo se namáhá, ale na Bohu, který se smilovává.“ Ř 9,16

Tento apoštolův boj mě fascinuje právě v naší době, která nastavila jakousi normu „normálnosti“, rozhodla se určovat ten jedině správný model výkonu pro život a všechny, kdo do něj nezapadají – ať už proto, že nechtějí nebo proto, že nemohou – vytěsňuje. V době, kdy se lidé čím dál víc vymezují jeden vůči druhému. Kdy v rámci zoufalé snahy nalézt vlastní identitu odmítají identitu druhého člověka.

A do toho všeho vstupuje apoštol Pavel s hlubokou vírou, že víra v Krista, toho ukřižovaného a vzkříšeného, vytváří prostor otevřený pro každého. „Není rozdílu mezi Židem a Řekem: Vždyť je jeden a týž Pán všech, štědrý ke všem, kdo ho vzývají, neboť každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen.“ Ř 10,12-13

A já jsem velice vděčný, že taková slova dnes mohou zaznívat.

Jiří Ort

Zápis

ze schůze staršovstva dne 12. 1. 2012

FINANČNÍ ZPRÁVA

- Celkově jsme překročili příjmy o 28.050 Kč. Salár za rok 2011 činí 290.000 Kč, sbírky 62.360 Kč. Dary členů činí 24.290 Kč, dary nečlenů 46.400 Kč (obojí včetně židlí).
- Byla provedena inventarizace, vše souhlasilo.
- Návrhy na likvidaci majetku: dvoje kamínka nabídnout na aukru. Schváleno 7-0-0. Klávesy Casio chceme zlikvidovat, stejně tak 140 židlí v havarijním stavu a 8 výtisků Hesel Jednoty bratrské na rok 2011. Schváleno 7-0-0.

SBOROVÁ NEDĚLE – 22. LEDNA

Bohoslužby – kázání Michael Otrisal, s vysluhováním Večeře Páně, mládež zahraje divadelní hru *Zámecký park*.

RYCHLEJŠÍ INTERNET

Protože se volné volání využívá minimálně, bylo navrženo přesunout volné minuty ve prospěch zrychlení internetu (dostaneme k tomu navíc WiFi spot) – rychlý internet za 699 Kč bez volného volání.

SBOROVÝ BYT – ZPRÁVA PAVLA STAROBY O SCHŮZI V SRBÍNSKÉ.

Schůze družstva vlastníků se zúčastnil Pavel Staroba, kvůli jeho nepřítomnosti byla přečtena jeho zpráva ze schůze (zpráva o průběhu a provedení revitalizace domu, zpráva o realizaci programu Zelená úsporám – očekává se dotace státu ve výši 4.300.000 Kč).

HLEDÁNÍ NOVÉHO FARÁŘE

- Debata o přínosech a rizicích Pavla Rumla. Jediný další z dříve navržených kandidátů, který ještě neodmítl, je Ondřej Macek. Diskuse o žádoucích vlastnostech budoucího faráře.
- Pozveme na kázání Pavla Rumla. Získáme na Synodní radě seznam farářů, kterým končí volební období v roce 2013. Tomáš Vokatý osloví Ondřeje Macka. Vypýtáme se na vikáře u mentorů absolventů vikariátu. Tip Magdy Jelínkové: Tomáš Matějovský. Nová možnost – David Sedláček (sbor Krouna) – je možné, že se chystá odejít (tip Tomáše Vokatého).

NOC KOSTELŮ

Bude se konat **1. 6. 2012**. Probírali jsme navrhované body programu. Tomáš Vokatý osloví pěvecký sbor Nsango Malamu. (V mezičase jsme dostali zamítavou

odpověď.) Padl návrh oslovit Márii Gabánkovou (výstava obrazů) nebo Tomáše Trojana. Bylo by možné požádat o vystoupení Rainbow Gospel? Nápad s oslovením divadla působícího na půdě československého sboru z Vršovice je nereálný – jistě budou vystupovat ve svém domovském kostele. Nápad požádat o nový divadelní kus Motýlí společnost byl přijat velmi vstřícně.

SPORÁK

Byl osloven elektrikář, který se postará o zapojení.

SCHODOLEZ

Po delší debatě jsme se dohodli, že nemá smysl se instalací schodolezu nadále zabývat. Znovu byla otevřena debata o eventualitě vybudování výtahu. Tomáš Vokatý nabídl, že se obrátí na firmu Ctibůrek (výťaháři) s otázkou, jestli by to bylo aspoň teoreticky možné. V případě, že ano, zbývají dvě otázky: 1) Prostor pro výtah je nouzovým východem. Co s tím? 2) A co s tím, že budeme zhodnocovat majetek městské části?

TERMÍN SBOROVÉHO SHROMÁŽDĚNÍ

Sborové shromáždění bude **26. února 2012.**

TERMÍN VÝLETU

Sborový výlet se bude konat **9. června 2012.**

Tomáš Hrubý

Mezi nebem a zemí

Jindřiška Mikulášková

*Mezi nebem a zemí
nad Betlémem
hvězda Davidova svítí
S ní do tmy nelásky vstupuje
ten, který se narodil pro nás
ten, který s námi je*

*Mezi nebem a zemí
na kříži nad Golgatou umírá
ten, který zemřel za nás
ten, který s námi je*

*Mezi nebem a zemí
nad samotou bolestí a ztrát
nad naší pomíjivostí
naděje života trvá
s tím, který s námi je
s tím, který odsud až na věky
zůstává*

Za Václavem Havlem

„Václav Havel se zasloužil o svobodu a demokracii,” říká zákon, který právě dnes, kdy píšete toto ohlédnutí, schválili naši poslanci. Pokud by člověk chtěl poškrábat pilné zákonodárce, pak by jejich slova mohl také volně přeložit jako „Václav Havel se zasloužil o to, že můžeme být poslanci.” Bezesporu je to pravda, nicméně pokud chceme být věrni Havlovi nedůvěře k jednoznačnosti slov, stojí za to u tohoto zákona ještě zůstat a více se nad ním zamyslet. Slova jsou totiž podle Havla především symboly nadané tajemnou mnohoznačností.

Text zákona bychom také mohli chápat jako snahu poslanců zbavit nás pochyb o tom, jaké místo v naší společnosti má Havel zaujmout. Podle zákona je vše jasné. Václav Havel se zasloužil o svobodu a demokracii. Co však byla pro Havla svoboda a demokracie? Svobodou pro něj často byl život v pravdě. Jenže tento život v pravdě se neodehrává v zásadních zápasech na veřejném kolbišti. Život v pravdě se podle Havla děje právě v mnoha drobných rozhodnutích, která přijímáme každý den. Pravda byla tím, co všechnu svobodu teprve umožňovala. Pravda je u Havla půdou, z níž svoboda teprve vyrůstá.

Stejně ukotvení ovšem potřebuje i demokracie. Havel o tom na začátku své prezidentské kariéry sám mluvil, když řekl: „Demokracii chápu jako útvar státního bytí, jako způsob sebeorganizace společnosti, jako formu soužití... Nikoli jako pouhý soubor systémových opatření... Demokracie je jen vnějším výrazem čehosi niterného.” Troufám si říct, že tím niterným, co je třeba k tomu, abychom žili v demokracii, je láska. Láska jako vztah k druhým, v němž je přijímáme jako sobě rovné, samostatné, hodné naší pozornosti ve snaze žít v pravdě ve společném prostoru. (Jen naokraj, biblické „agapé” označovalo podle slovníku společné hostiny, které provázely raně křesťanské bohoslužby. Nemyslím si, že to je podoba čistě náhodná).

Pokud bychom chtěli být přesní, měli by poslanci přijmout zákon o tom, že „Václav Havel se zasloužil o návrat slov pravda a láska zpět do našeho veřejného života.” Uznejme ale, že takový zákon by vypadal jako citát z nějakého absurdního dramatu, nebo by byl přinejmenším podezírán z nemístného cynismu.

Pár dnů před Vánoci odešel Václav Havel za horizont námi dohlédnutelného světa. Do prostoru, o kterém kdysi napsal, že je „někde tam, kde přebývá ono Slovo, jež bylo na počátku všeho a jež není slovem člověka.” Pokud si jeho odkaz chceme připomínat, nemysleme jen na to, kde jsme, ale i na to, kde bychom být měli.

Josef Šlerka

Kronika vršovického sboru – 6. díl

Historie našeho sboru pokračuje popisem konce období faráře Jelínka.

Rodina bratra faráře Jelínka se ve sboru chovala zcela nenápadně. Potkalo ji však velké neštěstí. Starší dcera, učitelka, zemřela na rozptýlenou sklerózu a syn zemřel po úžehu na pláži u Vltavy při převozu do nemocnice.

Sblížení názorů faráře a staršovstva vydrželo jen krátce. Farář se snažil vracet ke starým tradicím tím, že podporoval starší členy sboru v odporu proti novotám, dělníky, kteří byli ve staršovstvu upozorňoval na to, že intelektuálové se málo starají o jejich zájmy, zdůrazňoval slabiny a opakovaně rozebíral pomluvy, i když s odstupem od nich. Postupně tak zdůvodňoval omezování své činnosti. Sám se stále více věnoval pohřebním obřadům v krematoriu, až se stal jejich hlavním vykonavatelem z pověření vedení krematoria. Ve sboru narůstala nechuť proti němu tak, že byla známa i mimo sbor. Když se naskytla možnost jeho uplatnění jako seniorátního vikáře, byla využita. U několika jeho příznivců to bylo dlouho chápáno jako jeho oběť nátlaku staršovstva.

Hledání náhrady nebylo jednoduché. Důvody odmítnutí pozvání do vršovického sboru byly velmi různé. Jeden si kladl podmínku nejméně třípokojového bytu s ústředním vytápěním, druhý považoval za neúnosné břemeno, aby kázal každou neděli, další aspiroval na místo ve větším pražském sboru atd.

Po našich skoro dvaceti neúspěšných pokusech přišla jako dar od Boha ochota Dr. Petra Pokorného stát se naším farářem. Měl i byt už od sboru na Vinohradech. Pro náš sbor se začala otvírat nová kapitola. Organizačně si tak Dr. Pokorný vyměnil své místo seniorátního vikáře s dosavadním farářem vršovického sboru Jelínkem.

Sbor s novým kazatelem se od počátku snažil zbavovat zvykovosti a formalismu, usiloval o vytvoření živějšího společenství, prohloubení vztahů mezi údy sboru a uplatnění křesťanství v denním životě v souladu s poznatky, které čerpá moderní theologie, ze svého svěžího přístupu ke starým pravdám evangelia. Vršovický sbor cílevědomě vytvářel tradici, která se vyznačuje důsledným presbyteriánstvím se značnou aktivitou laiků a otevřeností pro nové proudy v církvi. Počítá s uvědoměným, nikoli jen matrikovým členstvím svých údů a chce vytvářet bratrské společenství pro každodenní život. Ukažme si to na několika příkladech tehdejší činnosti sboru:

V programu na rok 1959 jsme se ve Vršovících rozhodli podniknout něco ke spojení s Evangelickou církví metodistickou, Českobratrskou jednotou (dnes Církev bratrská-pozn. vydavatele), Jednotou bratrskou, popřípadě i s Bratrskou jednotou baptistů, zkrátka se všemi, jak jsme je viděli v programu bo-

hoslužeb v Praze každý týden v Kostnických jiskrách. Podrobnější návrh jsme uplatnili na seniorátním konventu v Praze v únoru 1959. Zatímco ve sboru byl tento návrh připravován a přijímán radostně, na konventu se dostal do časové tísně a bylo jen odhlasováno, že návrh vršovického sboru pro sblížení evangelických církví bude po „stylistické úpravě“ předložen jako připomínka synodu.

Nevim, nebyla-li odezvou na to hned návštěva synodního seniora v našem sborovém shromáždění, ve kterém na začátku farář i kurátor mluvili o možném spojení církví. Škoda, že si synodní senior nepočkal na závěr, možná proto, aby ho někdo nepožádal o vyjádření k té věci. Snad nikdy nebyla vhodnější příležitost ke sjednocení než tehdejší doba. Možná by ani nenarazila na vážný odpor úřadů a pro členy sborů byla přitažlivá.

Abychom nezůstali sami se svým návrhem, doporučili jsme jej také staršovstvu sboru v Hradci Králové, ale bez úspěchu.

Novoroční ptaní **Jindřiška Mikulášková**

*Ptala jsem se roku ať mi poví
jak dlouho mu bude slušet
to hezké jméno „nový“
Řekl mi že poví
Až se doví*

*Také jsem se ptala
co nese v tom ranci
Řekl mi že boty
Těžké boty do roboty
lehké botky k tanci*

*Ještě jsem se ptala
co a jak kdy bude
Rozhlížel se dokolečka
a oči si clonil
O moc jiné nebude to
než co bylo vloni*

*Kdybychom však dokázali
o chlebu se solí žít a o vodě
mohli bychom klidně spávat
mít se rádi, nenadávat
obdivovat se přírodě
Radovat se jako malí*

V roce 2006 jsme pod vedením Michala Otrísala a Hanky Gottwaldové vyrazili na cestu do Taize. Už je to dávno, ale stále máme na co vzpomínat. Jedna ze vzpomínek je na milé setkání s bratrem Josefem - jediným Čechem v komunitě. I těm, kdo s námi v Taize nebyli, nabízíme setkání s tímto bratrem alespoň ve formě vyprávění a postřehů z cest po východní Africe.

JO

Na sever Ugandy do oblasti západně od Nilu se ještě před pár lety cizinec raději nepouštěl kvůli rebelskému řádění tzv. Boží armády odporu, které velel Joseph Kony, samozvaný bojovník za zřízení křesťanského teokratického státu založeného na deseti příkázáních. Poté co si Kony vysloužil řádné místo mezi deseti nejvyhledávanějšími světovými teroristy a zmizel i se svojí boží armádou v buši někde v Středoafrické republice, *West Nile* se pomalu uklidnil. Vyprávění, která jsem od tamních lidí slyšel o Konyho bojových metodách se do JAZu nehodí.

a rozhodli se rozhovor ukončit; hlavně proto, že jsme se přestali navzájem slyšet kvůli rostoucí zvukové přesile úřadující jazzové kapely. Isajjah a David byli ale přesvědčení, že nemůžu odjet z Kampaly, dokud neuvidím ještě ***** Serena Hotel. (Pohostinnost Ugandanů je typická mimo jiné tím, že host se nikdy předem nedozví, co ho čeká.) Po noční prohlídce Serena hotelu a jeho přílehlých zahrad s reprodukováním cvrčecím cikád jsme skončili v malé útulné hospodě, kde jsme krátce po půlnoci povečeřeli.

Moje první schůzka se skupinkou ugandské mládeže proběhla v Kampale, kde jsem se po cestě z Nairobi do Aruy na jednu noc zastavil. Můj hostitel Isajjah mi hned po příjezdu oznámil, že pozval na večer několik přátel k neformálnímu posezení. Místem setkání se ukázala být restaurace hotelu Sheraton! I když kolem jedenácté jsme ještě ani zdaleka nevyčerpali téma zajímavé duchovně-filosofické debaty, dopili jsme kávu

---

V šest ráno mě Isajjah posadil na boda boda (taktéž piky piky), což je taximotorka – nejrychlejší dopravní prostředek v Kampale (řidiči boda boda to v chronických dopravních zácpách umí) a o půl sedmé jsem už byl na stanovišti autobusu společnosti Gaa Gaa. V kapse jsem měl jízdenku s místenkou, tudíž čas na snídani (čaj a andazi) v improvizovaném bufetu pod širým nebem. Do autobusu jsem nastupoval jako poslední. Chvíli mi trvalo, než

jsem se s baťohem propracoval ke svému sedadlu (první vpravo u okna, hned za řidičem), na kterém zrovna leželo miminko a několik tašek. Když jsem na své místo po jeho částečné evakuaci šťastně dosedl, mladá maminka dítěte mi pro začátek na klín svěřila jednu z tašek. Během cesty jsem pak střídavě choval tašku anebo miminko, pokud se zrovna nekojilo.

Během osmihodinové cesty jsme se všichni tři na našem úzkém sedadle opravdově sblížili (svahilsky tulibana). Na jedné zastávce mama Faith dostala hlad a poprosila mě, abych jí přes okno koupil jednu placku. „Drive in“ je při cestování autobusem v Africe velmi oblíbené. Pokaždé, když autobus zastaví v nějaké osadě, obklopí ho vřava ambulancí prodavačů, kteří běhají od jednoho okna k druhému a ve zdvižených rukách cestujícím hlasitě nabízí vodu, studenou nebo teplou sodovku (Coca Cola, Fanta, Sprite), pšeničné placky, grilované maso na špízu, cukrovou třtinu, rajčata, banány, pečené manioky nebo kukuřičné klasy, sezamové tyčinky, slané arašídy; někdy jsou k dostání i dárky, které se hodí přivést z cest domů, např. kohouta nebo slepici, pytlík soli, tucet cibulí, vyřezávanou stoličku, hodinky, mlýnský kámen, klobouk, solární nabíječku mobilu, atp.

„Kolik stojí jedna placka?“, zavolal jsem z okna na nejbližšího prodavače. – „Pět set,“ odpověděl a už balil placku do novin. Mama Faith odněkud vytá-

hla pětistovkou bankovku. Podal jsem ji prodavačovi a vzal od něj placku, kterou jsem své sousedce předal. Hned jsem se zase vyklonil pro peníze, které jsem měl dostat nazpět. Řidič začal tůrovat motor – znamení, že se brzo pojedje. Mladík neměl dostatek drobných a začal je rychle shánět u ostatních prodavačů. Jedna tisícovka, druhá, třetí, čtvrtá... Rychle mi je podal. Kdyby to byly moje peníze, asi bych na těch zbývajících drobných nijak netrval. Protože se však jednalo o majetek mladé osamocené matky s dítětem, která určitě neměla na rozhazování, výrazným gestem jsem pobídl prodavače, ať rychle naválí ten zbytek (500 Ush = cca 4 Kč). S jistými rozpaky mi podal pětistovku, která vstoupila ve hru na začátku celé transakce a o které jsem si já v tu chvíli myslel, že je to ta zbývajících pětistovka. Ve stejnou chvíli řidič šlápl opět krátce na plyn, pak na spojku, v převodovce to zachřastilo, hrčivé spodní tóny motoru se začaly pomalu zvyšovat a tomu s plackama došlo, že se přepočítal. S křikem se rozběhl podél rozjíždějícího se autobusu: „Vrať mi ty peníze! Vrať mi ty peníze! Pět tisíc!“ Bankovky už ale držela v pravé ruce Mama Faith (v levé ruce držela placku) a když jsem se jí zeptal, co se stalo, odpověděla: „Myslím, že vrátil moc peněz“. Řidič autobusu společnosti Gaa Gaa ale rázně tlačil plynový pedál k podlaze, jako by chtěl naznačit, že scéna odehrávající se v jeho zpětném zrcátku v žádném případě započatý rozjezd nepřekazí.

Někdo na sedadle za námi se hlasitě smál, mama Faith jedla placku a já potichu počítal, o kolik jsem toho kluka nechtěně okradl. Představoval jsem si všechny možné následky, až se ta zpráva roznese po vesnici, od které jsme se vzdalovali; jak jsem tam na dalších padesát let zkazil reputaci, kterou si muzungu (běloch) od skončení kolonizace trochu vylepšil díky kapsám nacpaným dolary, které kolem sebe doposud štědrě rozhazoval. Až když se na mě mama Faith po jídle usmála, začal jsem se na celou aféru dívat z té pozitivní strany, kterou mají všechny věci a události na světě. Napadlo mě, že nešťastný prodavač den předtím možná někoho okradl a teď za to dostal ponaučení, ale především mně začala hrát jakási vnitřní jistota, že mama Faith ty nečekaně ušetřené a vydělané peníze zrovna nejvíc potřebovala a já byl jen nehodným nástrojem Boží prozřetelnosti. Má autobusová společnost tuto moji myšlenku asi nějak vycítila, a tak jsem měl co dělat, abych ustál všechna její rozmarná přání, když na dalších zastávkách chtěla, abych jí (tentokrát již za mé peníze) koupil to či ono.

Když mama Faith a její tříměsíční holčička Faith opouštěly autobus, litoval jsem, že musím v cestě ještě několik kilometrů pokračovat. Ani jsme se během jejich složitého a úspěšného vystupování (nejdřív velké zavazadlo, pak miminko, dvě igelitové tašky) nestačili rozloučit. Chtěl jsem říct něco jako „bude se mi po vás stýskat,“

ale řidič autobusu opět rázně šlápl na plynový pedál ...

—

V Arue mě očekával Jimmy, mladý diecézní kaplan pro mládež. Po cestě mi došla baterie v mobilu, a tak jsem asi hodinu objížděl město na *piky piky*, než jsem Jimmyho našel v jedné škole, kde právě vrcholila nějaká slavnostní akce se studenty, ke které jsem byl připojen jako vzácný host, který přijel až z Nairobi. V tomto postavení jsem se pohyboval všechny další dny na mnoha středních školách, které jsem v Jimmyho doprovodu navštívil a kde jsem se setkal se studenty. Nikdy bych nevěřil, jak se v kultuře, která může občas působit chaoticky, důrazně respektuje oficiální protokol:

Po usazení hosta u čestného stolu přečte ceremoniář body programu.

Část první:

- uvítání hosta
- uvítání všech přítomných
- úvodní modlitba
- úvodní slovo předsedy studentské rady
- úvodní slovo diecézního kaplana pro mládež

– úvodní slovo ředitele školy

Část druhá – hlavní bod programu:

- slovo má host
- kulturní vsuvka (studenti zapívají nebo zatančí)
- host pokračuje

Část třetí:

- otázky a debata

Chrám v Taizé

Část čtvrtá – zakončení:

- závěrečné slovo předsedy studentské rady
- závěrečné slovo diecézního kaplana pro mládež
- závěrečné slovo nějaké autority
- modlitba na zakončení

Část pátá – rozloučení

Po přečtení programu vyzve ceremoniář příslušnou autoritu, aby se ujala prvního bodu první části programu – uvítání hosta. Po uvítání hosta příslušnou autoritou ceremoniář příslušné autoritě poděkuje a zakončí např. slovy „tak abychom měli“ a přejde k bodu č. 2, a tak to jde až do konce. Každý, kdo dostane slovo, vždy povstane, poděkuje ceremoniáři za to, že dostal slovo, osloví všechny přítomné v pořadí podle jejich důležitosti (naš drahý hoste XY, vá-

žený pane řediteli XY, drahý otče kaplana XY, milý předsedo studentské rady XY, milovaní studenti) a pozdraví je např. oblíbeným „Dobrý je Bůh,“ na které všichni odpoví „vždy a navěky,“ načež řečník opakuje „Vždy a na věky“ a všichni odpoví „dobrý je Bůh“.

Nejdřív jsem musel překonávat rozpaky nad tím, co mi přišlo jako zbytečná ceremonie a ztráta času. Při každé další návštěvě jsem ale postupně začal chápat, že za fasádou formality se může skrývat gesto opravdové pohostinnosti. Pohostinnosti vyjádřené způsobem, který je vlastní (středoškolskému) prostředí, ve kterém jsem se nacházel. Jakýsi rituál, který dá hostu pocítit, že je mu věnována veškerá pozornost a čas. A proč ne i známka úrovně určité kultury?

Recept od Madlenky

Do sboru začala chodit devítiletá Madlenka. Chodí pravidelně na náboženství, hrála ve vánoční hře, takže v adventu ji rodiče i širší rodina vodili pravidelně do kostela. Madlenka je nadšená. Všechno sleduje, zkoumá, ptá se, učí se, je radost s ní pracovat.

A zdá se, že zvidává a aktivní je nejen ve sboru. Nedávno mi totiž přišel mail s předmětem „recept pro paní Marii“. Magdalenka totiž chodí do kroužku vaření, tak se rozhodla jedním receptem přispět do sborového dopisu. Recept vám tedy s radostí předávám, a to tak, jak jsem ho dostala.

Vejce zapečená v listovém těstě

Budeme potřebovat: vejce, listové těsto, kladenskou pečení, hrubá sůl, kmín, hořčice

Vejce uvaříme natvrdo a necháme vychladnout, oloupeme. Plát listového těsta vyválíme na pomoučeném vále na tenký plát, rozdělíme na čtverce cca 10 × 10 cm, které potřeme hořčicí. Do středu každého čtverce položíme plátek kladenské, vařené vejce a protilehlé cípy a hrany těsta pevně spojíme. Zabalená vejce potřeme rozšlehaným vejcem nebo vodou, posypeme hrubou solí a kmínem a pečeme na plechu s pečícím papírem v předehřáté troubě při 180 stupních Celsia 15 – 20 minut dorůžova. Listové těsto můžeme také plnit například párkem, hermelínem, směsí špenátu, hub atd.

Madlence za recept děkuji a těším se na recepty i od dalších čtenářů Katakomb.

Marie Ortová

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
<http://vrsovice.evangnet.cz>; <http://www.facebook.com/cce.vrsovice>
Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada, Tomáš Vokatý; Odpovědný redaktor: Ing.Jiří Ort;
Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč